

Все по-гъста навалица се трупаше по Северния друм. Когато отдале се зададе кочията на светителя, народът коленичи на снега и наведе челеа за богослов.

Свит в дъното на кочията, отрупан с кожи, архиепископът издигна десница и прекръсти въздуха. След това отново морно отпусна старческата си ръка. Царят препусна към него. Скочи от коня, свали калпак, целуна костеливата му десница, която гореше от влажна треска.

Сава прегърна царя и му направи място до себе си. Иоан Асен изгледа тревожно госта.

— Добре ли си със здравето, светиня ти? Изглеждаш ми отпаднал малко, или от умората по пътя?

Архиепископ Сава се закашля, дълго и дрезгаво. След това, като пое дъх, каза:

— Затрупаха ми преспи по пътя... Изстинал съм малко. Ала не се безпокой... Ще ми мине. Радвам се, че те виждам. И синът ти е пораснал много. Напет момък е станал...

Кочията мина през целия път, поздравявана от нестихващите възторжени поздрави на тълпите. От време на време Сава дигаше полека десница и ги поздравяваше. Ала когато слизаше от кочията, той почти падна в ръцете на прислужниците. Занесоха ги в покоите му с грижовна придпазливост.

Царят веднага свика всички най-добри целебници и лекари от града и обгради болия с най-преданно усърдие. За няколко дни, подкрепен от грижи и лекове, гостът се привдигна и дори можа да отслужи тържествената Богоявленска служба в църквата на Свистетите 40 мъченици.

Отец Сава глътна малко от топлия попарен гороцвет, впи внимателно взор в царя и каза: